

stillede op, vil den paa disse Ting intet gøre, og selv med Hensyn til Kaffetolden, hvor dog Folketinget er kommet saa meget i Møde, at man i Stedet for at sige, at Kaffe skal være fri, halverer den nuværende Told til 6 Øre pr. Pund, har man ikke villet gaa ind paa Folketingets Forslag, men har fastholdt den nuværende Toldsats paa 12 Øre. Jeg kan her henvise til, at man i 1890 her i Tinget paa disse Sats erklærede sig villig til at gøre Nedsættelser, mod at man fik Kompensation paa 2—3 Mill. Kr. gennem Brændevinsskatten. Hvorfor ikke indtage det samme Standpunkt nu? Jeg er altsaa af den Formening, at jeg ingenlunde er i Uoverensstemmelse med den virkelige Tanke, saaledes som den den Gang var i Landstinget, og maaske heller ikke med det ærede Udvalgs Tanke fra i Fjor, thi det siger stadig: Vi ville gerne komme i Møde; men naar de saa skulle til at udføre det nærmere, gaa de til den modsatte Side. Derfor siger jeg: Lad os hellere i vor Betænkning gaa den Vej at sige, at det, vi en Gang have villet, staa vi ved endnu.

Der staa saa hele Beskyttelsesspørgsmaalet tilbage. Jeg tror ikke, de handle rigtigt, som ville gøre dette Hensyn til det afgørende i Lovforslaget; jeg tror, at vi der kunde naa adskilligt ved at fare med Lempe. Jeg vil med Hensyn til de Interesser, som kunne knytte sig dertil, sige, at jeg ikke tror, at de ere saa store, som man paa mange Punkter vil gøre dem til, og jeg synes, at vi i alt Fald skulde gøre vort til, at den Kamp, der føres paa dette Omraade fra de forskellige Sider, kan forløbe paa en lempelig Maade; man skal ikke gøre dette til et Hovedpunkt, hvorover det hele skal snuble, der fordres en nøje Gennemgang i det enkelte for at paavise, om det for den ene eller den anden Industri er af Betydning, om Tolden er saa eller saa stor. Jeg er af den Anskuelse, at man der maatte kunne gaa en lempelig Vej og naa en passende Ordning. Det er ikke Stedet her ved første Behandling at komme dybere ind paa disse Ting. Kun et kan jeg ikke lade være at berøre, fordi det er et Hovedpunkt i denne Sag, nemlig Tolden paa Manufakturvarer. Den Udvalgsbetænkning, som foreligger for os, har

gjort et Forsøg paa at løse denne Opgave, og det skal vel se ud som en Imødekommen, men den er rigtignok meget ringe. Den nuværende Told paa Manufakturvarer er 66 Øre for alt uden Hensyn til Vares Finhed eller Grovhed. Nu har man villet vise nogen Imødekommen med Hensyn til Tolden paa de grove Varer ved for disse at sætte den ned fra 66 Øre til 60 Øre. Men Betydningen deraf hæver man i højeste Grad ved at sige, at denne Nedsættelse skal kun gælde for Varer, der veje 45 Kvint pr. Kvadratalen eller mere; thi derved kommer Nedsættelsen kun til at gælde for meget grove Varer. Havde man endda sat Grænsen ved 35 Kvint, var der dog kommen nogen Nedsættelse frem; men saaledes som Nedsættelsen nu er, er den vistnok ganske betydningsløs, og man erkender selv, at af disse grove Varer indføres der nu intet her til Landet. Man har ogsaa talt om, at Statskassen ikke kunde taale Nedsættelse paa dette Punkt. Det er ikke rigtigt; Statskassen har kun sin Indtægt af Tolden paa de finere Varer, og den rokker man ikke ved. Man gør altsaa her tilsyneladende en Indrømmelse, idet man nedsætter Tolden paa de grove Varer, men ved at sætte Tolden til 60 Øre med denne Vægtgrænse af 45 Kvint opnaar man i Virkeligheden intet. Saa foreslaar man endvidere at sætte Tolden til 66 Øre — altsaa som nu — for Varer, der veje fra 20—45 Kvint pr. Kv.-Alen, og at sætte Tolden op for de Varer, der veje under 20 Kvint. Jeg paastaar derfor, at det, man her har stillet op, er ingen Indrømmelse, ingen Imødekommen, jeg paastaar, at selv om man var gaaet videre, havde det ikke for Statskassen spillet nogen som helst Rolle; thi den tager ikke sin Told paa de grove Varer — disse Varer komme slet ikke her ind i Landet. — jeg paastaar, at en Nedsættelse paa de grove Varer, de Varer, der veje over 35 Kvint pr. Kv.-Alen, til noget mindre end 60 Øre, ikke vil kunne skade nogen. Jeg tror altsaa, at man paa dette Punkt kunde have vist nogen Imødekommen; det vilde have været rimeligt, og det vilde ikke have skadet Statskassen, at man tilfredsstillede dem, som her ønskede nogen Imødekommen. Ja, det var de Bemærkninger, jeg vilde